U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Davida Hipšra, JUDr. Zdeňka Kühna, JUDr. Jana Passera, JUDr. Petra Průchy, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Marie Žiškové, v právní věci žalobce: **Městský úřad Chrastava,** se sídlem náměstí 1. máje 1, Chrastava, proti žalovanému: **Ministerstvo financí České republiky,** se sídlem Letenská 15, Praha 1, zastoupenému JUDr. Alanem Korbelem, advokátem se sídlem nám. 14. října 3, Praha 5, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **SAZKA, a. s.** se sídlem K Žižkovu 851, Praha 9, o žalobě ve věci kladného kompetenčního konfliktu,

takto:

I. Žaloba **se odmítá.**
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Kompetenční žalobou doručenou Nejvyššímu správnímu soudu dne 8. 2. 2010 se žalobce (jako orgán města Chrastava) domáhal určení, že pravomoc k vydání povolení k provozování výherních hracích přístrojů typu interaktivních videoloterijních terminálů *„KARA evid. č. 24111013, evid. č. 24111014, evid. č. 24111015 a evid. č. 24111016 na území města Chrastava, na adrese Nádraží ČSAD, novinový stánek, 463 31 Chrastava“*, náleží žalobci.

Žalobce podal žalobu s odvoláním na § 97 odst. 1 písm. a) a § 98 odst. 1 písm. a) s. ř. s. s tím, že si osobuje (ve smyslu § 98 s. ř. s.) pravomoc vydávat povolení ve věci shora označených videoloterijních terminálů v souladu s § 18 odst. 1 písm. a) zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o loteriích“), a popírá odpovídající pravomoc žalovaného.

Žalobce uvedl, že dne 5. 2. 2010 zahájil správní řízení s osobou zúčastěnou na řízení podle § 46 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, pod čj. HFO/500-1279/2010/buli/178.4. Oznámení o zahájení řízení bylo osobě zúčastěné na řízení doručeno prostřednictvím datové schránky. Řízení bylo zahájeno, neboť bylo zjištěno, že osoba zúčastněná na řízení provozuje předmětné videoloterijní terminály bez povolení vydaného žalobcem. Ten doplnil, že pravomoc vydat povolení k provozování předmětných videoloterijních terminálů si osoboval žalovaný, který jejich provozování osobě zúčastněné nařízení povolil rozhodnutím ze dne 4. 5. 2007, čj. 34/24784/2007.

S odkazem na dikci § 2 písm. e) a § 17 odst. 1 zákona o loteriích žalobce podřadil videoloterijní terminály pojmu „podobná zařízení“, na něž se vztahuje povolovací režim výherních hracích přístrojů (dále jen „VHP“). Odmítl přitom úvahu, že by se videoloterijní

terminály vymykaly pojmu VHP proto, že jsou napojeny na „*centrální mozek kdesi v ústředí*“. Rovněž nesouhlasil s případnou argumentací, že nesplnění podmínek uvedených v § 17 odst. 3 až 6 zákona o loteriích vylučuje, aby se jednalo o VHP, s tím, že důsledkem této skutečnosti je pouze nemožnost vydat povolení k provozování takového VHP. Žalobce zdůraznil, že videoloterijní terminály jsou svou formou, určením, účelem, umístěním a vzhledem natolik podobné starším typům VHP, že běžní uživatelé a často ani pracovníci provozoven, v nichž jsou zařízení umístěna, je nejsou schopni od sebe navzájem rozeznat.

Podle § 18 odst. 1 písm. a) zákona o loteriích vydává povolení k provozování VHP pro svůj územní obvod obecní úřad a žalovaný může podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích povolovat pouze takové loterie a jiné podobné hry, které nejsou upraveny v první až čtvrté části zákona o loteriích, proto si žalobce osobuje právo vydat rozhodnutí o právech a povinnostech osoby zúčastněné na řízení v zahájeném správním řízení.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že výherní hrací přístroje ve smyslu § 17 odst. 1 zákona o loteriích jsou svými definičními znaky odlišné od videoloterijních terminálů, resp. centrálního loterního systému.

Osoba zúčastněná na řízení uvedla, že nikdy neprovozovala a neprovozuje výherní hrací přístroje. Za takové přístroje přitom nelze považovat koncová zařízení centrálního loterního systému. Podle osoby zúčastněné na řízení kompetenční spor neexistuje a řízení, na jehož základě byla žaloba podána, bylo vyvoláno účelově právě s cílem vyvolat kompetenční spor. Žalobce nemá aktivní žalobní legitimaci a žaloba by měla být odmítnuta.

Nejvyšší správní soud se s přihlédnutím k vymezení kompetenčního sporu v § 97 odst. 1 s. ř. s. musel především zabývat otázkou, zda se v dané věci jedná o žalobcem tvrzený kompetenční konflikt, jak jej má na mysli předmětná právní úprava. Přitom posuzoval, zda jsou žalobce a žalovaný způsobilí být stranami kompetenčního konfliktu ve smyslu zmíněného ustanovení. Žalobce v této souvislosti odkázal na § 97 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Podle něj jsou stranami kompetenčního konfliktu správní úřad a orgán územní, zájmové nebo profesní samosprávy.

Žalovaný je ústředním orgánem státní správy (§ 1 zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky, ve znění pozdějších předpisů) a je nepochybně správním úřadem ve smyslu § 97 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

V případě žalobce je však situace jiná. Podle § 18 odst. 1 písm. a) zákona o loteriích vydává povolení k provozování VHP obecní úřad pro svůj územní obvod v přenesené působnosti. Nejvyšší správní soud přitom v minulosti opakovaně judikoval, že rozhoduje-li orgán územního samosprávného celku v přenesené působnosti, nelze jej pro účely § 97 odst. 1 s. ř. s. považovat za orgán samosprávný (srov. usnesení ze dne 20. 12. 2006, čj. Komp 2/2004 - 51, a usnesení ze dne 22. 2. 2008, čj. Komp 1/2005 - 18, dostupná na www.nssoud.cz).

Z odůvodnění posledně uvedeného usnesení Nejvyššího správního soudu lze citovat, že *„(v)eřejnou správu obecně v České republice vykonávají jednak správní úřady (orgány státní správy) a jednak orgány tzv. veřejnoprávních korporací (tedy orgány územní, popřípadě zájmové či profesní samosprávy). Zatímco pro organizaci státní správy v určité oblasti je typická hierarchicky vybudovaná soustava orgánů fungující na principu nadřízenosti a podřízenosti, mají veřejnoprávní korporace jako subjekty veřejné správy při plnění svých úkolů určitou nezávislost nejen na ostatních veřejnoprávních korporacích, ale též na správních úřadech. Veřejnoprávní korporace sice podléhají státnímu dozoru, ten se ovšem v zásadě omezuje pouze na kontrolu zákonnosti, popřípadě kontrolu hospodaření s finančními prostředky státu (srov. Hendrych., D. a kol.: Správní právo. Obecná část. 5. rozšířené vydání, Praha: C. H. Beck, 2003, s. 380 - 381). V důsledku modelu uplatňovaného nyní v České republice tzv. smíšené územní veřejné správy vykonávají určité kompetence státní správy i orgány územních samosprávných celků. Je proto třeba rozlišovat, kdy určitý orgán územního samosprávného celku vykoná svoji samostatnou (samosprávnou) působnost a kdy vystupuje jako orgán státní správy (vykonává působnost přenesenou). (...) Na orgány vykonávající veřejnou správu je přitom třeba nahlížet nikoliv z hlediska jejich formálního vymezení [tedy obecní (městský) úřad bezvýjimečně vždy vystupující jako orgán územní samosprávy], ale nepochybně je nezbytné individuálně v každé konkrétní věci hodnotit, jaké pravomoci daný orgán právě vykonává (srov. v této souvislosti např. rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 15. 6. 2000, Soudní judikatura ve věcech správních č. 1042/2002). Tomu ostatně odpovídá i ta skutečnost, že činí-li orgány územní samosprávy úkony v samostatné působnosti, činí je na vlastní náklady, zatímco vykonávají-li tytéž orgány přenesenou působnost (státní správu), dostávají na tuto činnost finanční příspěvek ze státního rozpočtu.*

Nejvyššímu správnímu soudu je znám také opačný názor, který je v obecné rovině zastáván v literatuře: „Pokud jde o orgány územní samosprávy, není pro eventuální kompetenční spor rozhodné, zda jednají v přenesené nebo samostatné působnosti.“ (Vopálka, V., Mikule, V., Šimůnková, V., Šolín, M.: Soudní řád správní. Komentář. Praha: C. H. Beck, 2004, s. 249). Takovéto pojetí záporného kompetenčního konfliktu ve smyslu § 97 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ovšem nelze v posuzovaném případě aplikovat. V dané věci se totiž jedná pouze o spor o výklad některých ustanovení právního předpisu v konkrétně vymezené oblasti státní správy ... a pokud by Nejvyšší správní soud akceptoval pojetí, že je věcně příslušný k rozhodování takovýchto sporů, postupoval by tak v rozporu s principy organizace státní správy, jak byly popsány výše. Kompetenční spor v rámci konkrétně vymezeného úseku státní správy mezi nadřízeným a podřízeným správním úřadem v uvedené podobě tedy ze shora nastíněných důvodů vzniknout nemůže. Nejvyšší správní soud proto v této souvislosti poznamenává, že žalobce ani žalovaného není možné vzhledem k pravomocem, které v posuzované věci vykonávají, považovat za orgány samosprávné a lze tedy uzavřít, že o případ kompetenčního sporu podle § 97 odst. 1 písm. a) nebo písm. b) se zde nejedná.“

V posuzované věci neshledal Nejvyšší správní soud důvod, aby se odchýlil od své předchozí judikatury. Závěr proto musí být takový, že mezi žalobcem a žalovaným nemohl vzniknout kladný kompetenční konflikt ve smyslu § 97 odst. 1 s. ř. s., k jehož řešení by byl příslušný Nejvyšší správní soud. Ten proto žalobu jako nepřípustnou odmítl [§ 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 99 písm. a) s. ř. s.].

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 101 s. ř. s.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 31. března 2010

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu